

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obo/5/2021
Identifikačné číslo spisu: 6013201402
Dátum vydania rozhodnutia: 14.12.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:6013201402.4

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Mederovej a členiek senátu JUDr. Aleny Prieceľovej a JUDr. Lenky Praženkovej v spore žalobcu: Ing. Eva Chromčíková, M. R. Štefánika 1, 963 01 Krupina, správca konkurznej podstaty úpadcu Poľnohospodárske družstvo so sídlom v Bušinciach „v likvidácii“, Bušince 991 22, IČO: 00 208 574, zastúpeného advokátkou JUDr. Evou Háberovou, so sídlom Trhová 1, 960 01 Zvolen proti žalovanému: N. V. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom Š. U. XXX/XXX, XXX XX D. Y., zastúpenému advokátom JUDr. Jozefom Veseľým, so sídlom Mierová 1, 990 01 Veľký Krtíš, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 18. mája 2021, č. k. 49Cbi/8/2013-217, takto

rozhodol:

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 49Cbi/8/2013-217 zo dňa 18. mája 2021 p o t v r d z u j e.

II. Žalobcovi n e p r i z n á v a proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „krajský súd“) v poradí druhým rozsudkom z 18. mája 2021 č. k. 49Cbi/8/2013-217 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 101.424,19 eur s 5,5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 101.424,19 eur od 1.10.2013 až do zaplatenia. Vo zvyšnej časti o zaplatenie 4.061,32 eur spolu s 9 % úrokom z omeškania ročne z tejto sumy od 28.08.2013 do zaplatenia, v časti úrokov z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 49.790,88,- eur od 15.10.2009 do 30.09.2013, v časti úrokov z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 51.633,30,- eur od 28.08.2013 do 30.09.2013 a v časti úrokov z omeškania v rozsahu nad 5,5 % ročne do sadzby 9 % ročne zo sumy 101.424,19 Eur od 01.10. 2013 do zaplatenia súd žalobu zamietol a žalobcovi nepriznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobou podanou dňa 28.8.2013 sa žalobca pôvodne domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť do konkurznej podstaty úpadcu istinu 106.774,39 eur s úrokom vo výške 9

% ročne od 15.10.2009 do zaplattenia titulom náhrady škody spôsobenej porušením povinnosti žalovaného ako bývalého správcu konkurznej podstaty postupovať pri výkone funkcie správcu s odbornou starostlivosťou.

3. Krajský súd rozhodol vo veci pôvodne rozsudkom č. k. 49Cbi/8/2013-122 zo dňa 2.7.2019, ktorým zaviazal žalovaného na zaplattenie sumy 105.485,51 eur s 5,5 % úrokom z omeškania od 28.08.2013 až do zaplattenia. Konanie v časti o zaplattenie 1.288,88 eur s príslušenstvom zastavil a vo zvyšnej časti žalovaných úrokov žalobu zamietol. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v celom rozsahu. Prvá výroková veta tohto rozhodnutia bola opravným uznesením sp. zn. 49Cbi/8/2013-168 zo dňa 21.01.2020 opravená tak, že žalovaný bol zaviazaný na zaplattenie sumy 105.485,51 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,5 % ročne zo sumy 105.485,51 eur od 28.08.2013 do zaplattenia. Pri vydaní uvedeného rozhodnutia vychádzal súd prvej inštancie aj z čiastočného späťvzatia žaloby vo výške 1.288,88 eur zo strany žalobcu, pričom sa jednalo o finančné prostriedky nachádzajúce sa na účte v Slovenskej sporiteľni. V tejto časti preto konanie zastavil a v tejto časti nadobudlo vyššie uvedené rozhodnutie právoplatnosť. Po právoplatnom zastavení konania v tejto časti predmetom konania ostal nárok žalobcu voči žalovanému na náhradu škody vo výške 105.485,51 eur, na ktorú bol žalovaný v tomto pôvodnom rozhodnutí zaviazaný, nakoľko bol nárok žalobcu dôvodný a nebol premlčaný.

4. Na základe odvolania podaného žalovaným Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „odvolací súd“) uznesením sp. zn. 4Obo/2/2020 zo dňa 31. augusta 2020 pôvodný rozsudok krajského súdu vo vyhovujúcom a zamietajúcom výroku a vo výroku o trovách konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd vytkol súdu prvej inštancie, že sa nedôsledne zaoberal obranou žalovaného o premlčaní nároku žalobcu, najmä v súvislosti s plynutím objektívnej a subjektívnej premlčacej lehoty. Ďalej mu vytkol, že nedôsledne skúmal udalosť, z ktorej škoda vznikla pri ustálení začiatku plynutia objektívnej premlčacej doby, ako aj to, že sa nezaoberal otázkou, kedy sa žalobca reálne dozvedel o vzniknutej škode. Vo vzťahu k výške priznanej škody odvolací súd poukázal na nedôsledné posudzovanie zodpovednosti za škodu v rozsahu nad sumu 49.790,88 eur, konkrétne sumy 55.694,63 eur, keď súd prvej inštancie vychádzal len z uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici o schválení sumy určenej na uspokojenie veriteľov vo výške 106.774,39 eur v konečnej správe. Súd prvej inštancie nedostatočne skúmal, či táto škoda vznikla a nevysporiadal sa ani so vzťahom medzi porušením právnej povinnosti a spôsobením škody.

5. Súd prvej inštancie po vrátení veci odvolacím súdom vyzval strany sporu na predloženie návrhov na dokazovanie, avšak žiadne predložené neboli. Na pojednávaní konanom dňa 18.5.2021 žalobca žiadal o pripustenie zmeny petitu tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 105.485,51 eur s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 49.790,88 eur od 15.10.2009 až do zaplattenia a s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 55.694,63 eur od 28.8.2013 až do zaplattenia. Súd zamietol návrh žalobcu na doplnenie dokazovania a odročenie pojednávania z dôvodu predloženia vyjadrenia bánk ohľadne spôsobu nakladania s účtom úpadcu v priebehu rokov 2010-2013 a to z dôvodu hospodárnosti konania a uplynutia doby osem rokov od podania žaloby, v priebehu ktorých mal žalobca dostatok času na predloženie uvedených dokladov. Súd tiež zamietol návrh žalovaného na pripojenie trestného spisu vo vzťahu k otázke litispencie vzhľadom na právoplatne skončené trestné konanie, kedy prekážka prípadnej litispencie odpadla.

6. Súd prvej inštancie sa opätovne zaoberal skúmaním naplnenia predpokladov nároku na náhradu škody, ako i možným premlčaním nároku uplatneného žalobcom. Ustálil, že z obsahu žaloby bolo zrejmé, že žalobca sa domáhal náhrady škody v celkovej sume 106.774,39 eur určenej na rozdelenie pre veriteľov podľa schválenej konečnej správy, pričom časť tejto sumy, (49.790,88 eur) bola žalovaným použitá na nákup zmenky od CI Holding, a.s., čiastočne bolo konanie zastavené (1.288,88 eur), a zvyšné peňažné prostriedky (55.694,63 eur) vrátené neboli. Pritom z povahy konkurzného konania a postavenia správcu vyplývalo, že peniaze konkurznej podstaty, získané speňažením majetku úpadcu, nie sú peniazmi správcu, ale patria úpadcovi. Nesporné bolo, že uvedené peniaze chýbali, pričom časť sumy 49.790,88 eur bola žalovaným investovaná do zmeniek a zvyšná časť 55.694,63 eur nebola žalovaným vydaná novému správcovi po zániku jeho funkcie. Súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobca sa

nároku na náhradu škody domáhal z dôvodu porušenia povinností žalovaného pri výkone funkcie správcu postupovať s odbornou starostlivosťou, čím zodpovedal za škodu vzniknutú uvedeným konaním. Výška žalovanej sumy vyplývala z uznesenia č. k. 36-24K/90/95-775, kde bola suma určená na uspokojenie veriteľov vo výške 106.774,39 eur. Z uvedenej sumy bola preukázaná čiastka 1.288,88 eur. V ostatnom rozsahu žalovaný v spore nevedel vysvetliť spôsob a účel použitia finančných prostriedkov nad sumu 49.790,88 eur. Súd prvej inštancie zistil, že mimo existenciu sumy 1.288,88 eur, bol z účtu v Sberbank Slovensko, a.s., vykonaný výber vo výške 4.045,67 eur. Žalobca nepreukázal, že tieto výbery realizoval žalovaný, čím nebolo preukázané porušenie povinnosti žalovaného odovzdať túto sumu novému správcovi konkurznej podstaty. V dôsledku uvedeného tak žalobca neunesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia o porušení povinnosti žalovaného umožniť žalobcovi nakladať s týmito finančnými prostriedkami a preto súd v tejto časti žalobu zamietol.

7. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že pokiaľ nebolo sporné, že žalovaný žalobcovi neodovzdal žiadne finančné prostriedky, bolo jeho dôkaznou povinnosťou preukázať spôsob a výšku použitia uvedenej čiastky v súlade so zákonom a to s poukazom na § 420 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Žalovaný však neoznačil a nepredložil žiaden dôkaz. Nebolo tiež sporné, že žalovaný finančné prostriedky nepoužil na uspokojenie veriteľov, ako bol na to povinný podľa schválenej konečnej správy, v ktorej uviedol výšku sumy na rozdelenie pre veriteľov a ktorou výškou bol viazaný. Povinnosťou žalovaného ako správcu bolo zabezpečiť, aby boli peňažné prostriedky použité na účel podľa schválenej konečnej správy. V prípade neodôvodneného nespĺnenia tejto povinnosti správca porušuje povinnosť postupovať pri výkone funkcie s odbornou starostlivosťou. V zmysle § 8 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. (ďalej aj ako „ZKV“) súd dospel k záveru, že žalovaný porušil povinnosť postupovať s odbornou starostlivosťou, čo sa prejavilo tým, že bol povinný finančné prostriedky získané speňažením spravovať a chrániť až do rozdelenia veriteľom. Predpoklady uplatnenia nároku na náhradu škody súd posudzoval vo vzťahu k celej čiastke, t. j. sumy 49.790,88 eur spolu s 51.633,31 eur, pričom záver o porušení povinnosti konať s odbornou starostlivosťou sa týkal celej sumy 101.424,39 eur. Ani uvedená suma sporná nebola, nakoľko sám žalovaný v návrhu na schválenie konečnej správy potvrdil existenciu finančných prostriedkov v majetku úpadcu. Príčinná súvislosť bola daná tým, že pokiaľ by žalovaný uvedené finančné prostriedky vydal novému správcovi - žalobcovi, k majetkovej ujme na strane úpadcu by nedošlo. Teda v dôsledku neodborného nakladania žalovaného s konkurznou podstatou, ktorý v rozpore so ZKV a schválenou konečnou správou, neodovzdal žalobcovi sumu určenú na uspokojenie veriteľov, došlo ku škode, teda k zníženiu majetkovej podstaty o sumu určenú na vyplatenie pre veriteľov. Súd prvej inštancie sa zaoberal aj zavinením žalovaného za vznik škody. Keďže medzi stranami sporu nešlo o obchodno-záväzkový vzťah, súd vyhodnocoval predpoklady pre priznanie nároku na náhradu škody podľa § 420 Občianskeho zákonníka vychádzajúc z objektívnej zodpovednosti za škodu s prezumpciou zavinenia. Zavinenie súd skúmal osobitne pri nároku 49.790,88 eur a osobitne pri 51.633,31 eur. Vo vzťahu k sume 51.633,31 eur nebolo sporné, že žalovaný uvedenú sumu žalobcovi neodovzdal, nepoužil ju na uspokojenie veriteľov, nepreukázal stratu uvedených finančných prostriedkov, ani nakladanie s uvedenou sumou iným subjektom ako žalovaným. Vzhľadom na uvedené súd konštatoval úmyselné zavinenie vo forme nepriameho úmyslu, keď žalovaný vedel, že finančné prostriedky získané speňažením majetku úpadcu boli určené pre veriteľov a vedel, že ich neodovzdaním dôjde k ujme na strane úpadcu a pre prípad, že uvedená situácia nastane, bol s tým uzročený. Žalovaný nepreukazoval také skutočnosti, ktoré by ho zodpovednosti zbavili. V spore bolo preukázané, že finančné prostriedky v sume 49.790,88 eur žalovaný investoval do nákupu zmenky vystaviteľa CI Holding, a.s., ktorý v lehote splatnosti sumu nevrátil. Uvedený spôsob nakladania s majetkom úpadcu bol podľa súdu v rozpore so ZKV. O uvedenú čiastku sa tak znížil majetok úpadcu. Vyhlásením konkurzu na uvedenú spoločnosť bolo zrejmé, že tento bol platobne neschopný, pričom aj vymáhanie plnenia bolo znemožnené v dôsledku právnych účinkov vyhlásenia konkurzu. Plnenie tak nebolo poskytnuté, čím vznikla žalobcovi škoda, ktorá sa prejavila v majetkovej sfére úpadcu tým, že uvedené finančné prostriedky neboli v konkurznej podstate. Pri uvedenej čiastke bola príčinná súvislosť daná tým, že k zníženiu majetku úpadcu došlo práve v dôsledku toho, že finančné prostriedky, ktoré boli získané speňažením jeho majetku, boli prevedené v zmenkovom obchode a neboli vrátené do konkurznej podstaty. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s obranou žalovaného o predčasnom uplatnení nároku v sume 49.790,88 eur a, okrem iného, poukázal aj na odôvodnenie rozhodnutia Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo/2/2020. Aj pri tejto časti nároku súd prvej inštancie dospel k záveru o existencii zavinenia žalovaného. Žalovaný ako osoba s právnickým vzdelaním vedel, že zmenka je cenným papierom, pri obchodovaní s ktorou je prítomné riziko, že vystaviteľ zmenku nezaplatí. Žalovaný bol uzrozumený s rizikom straty, avšak bez primeraných dôvodov sa spoliehal, že škoda nevznikne. Súčasne žalovaný nepreukázal, že škodu nezavinil. Vzhľadom na vyššie uvedené boli splnené všetky predpoklady pre priznanie žalobcovho nároku na náhradu škody.

8. Námietku premlčania súd prvej inštancie posudzoval aj s ohľadom na zrušujúce rozhodnutie odvolacieho súdu osobitne pri sume 49.790,88 eur a sume 51.633,31 eur. Pri sume 51.633,31 eur súd prvej inštancie začiatok plynutia premlčacej lehoty počítal po právoplatnosti uznesenia súdu, ktorým bol žalovaný zbavený výkonu funkcie správcu a to odo dňa, ktorý nasledoval po lehote, v ktorej bol povinný odovzdať žalobcovi všetko, čo súviselo s konkurzom. Žalovaný bol právoplatne odvolaný z funkcie správcu dňa 18.12.2012 a do 30.6.2013 bol povinný odovzdať doklady vzťahujúce sa ku konkurzu. Objektívna premlčacia lehota tak začala plynúť dňa 1.7.2013. Subjektívna premlčacia lehota začala plynúť od okamihu, keď sa žalobca skutočne dozvedel o vzniku škody, čo bolo až niekedy v roku 2015, keď mu boli odovzdané doklady a bolo mu umožnené nakladať s účtami. Keďže žaloba bola podaná dňa 28.8.2013, nárok v tejto časti premlčaný nebol.

9. Vo vzťahu k určeniu začiatku plynutia objektívnej premlčacej lehoty pri nároku v sume 49.790,88 eur súd prvej inštancie uviedol, že škoda vznikla úpadcovi až vtedy, keď bolo zrejmé, že dlžník zo zmenkového obchodu nebude plniť. Uvedeným dňom bolo právoplatnosť uznesenia o vyhlásení konkurzu na spoločnosť CI Holding, a.s., t. j. 2.6.2012. Žalobca bol ustanovený do funkcie správcu dňa 14.5.2013, pričom k tomuto dňu ešte nemohol mať vedomosť o škode v uvedenom rozsahu. Z obsahu spisu vyplývalo, že žalobca uplatnil v trestnom konaní sp. zn. 5T/7/2013 nárok na náhradu škody v rozsahu 49.790,88 eur písomným podaním zo dňa 21.6.2013, ktorým dňom začal plynúť subjektívna premlčacia lehota. Keďže žaloba bola podaná dňa 28.8.2013, nárok premlčaný nebol. Spolu s istinou 101.424,19 eur priznal súd prvej inštancie žalobcovi aj úroky z omeškania vo výške 5,5 % ročne od 1.10.2013, t. j. odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanému na vyjadrenie, keďže žalobca nepreukázal, že by žalovaného vyzval na náhradu škody. V časti uplatnenia úrokov z omeškania nad priznanú sadzbu 5,5 % ročne z priznanej sumy a to až do výšky 9 % súd žalobu zamietol.

10. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobcovi nepriznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanému z dôvodu, že žalobca ako pomerne úspešná strana sporu výslovne uviedol, že si nárok na náhradu trov právneho zastúpenia neuplatňuje a súčasne bol oslobodený od zaplatenia súdneho poplatku.

11. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (ďalej ako „odvolateľ“) odvolanie elektronicky so zaručeným elektronickým podpisom dňa 23. júna 2021 majúci za to, že v danom prípade sú splnené všetky dôvody na podanie odvolania v zmysle § 365 ods. 1 písm. d), e), f) a h) Civilného sporového poriadku (ďalej aj ako „C. s. p.“). Uviedol, že nové rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo nezákonné, nesprávne a navyše nerešpektujúce odvolacím súdom vytknuté vady, ale aj právny názor odvolacieho súdu. Poukázal na to, že súd prvej inštancie nerozhodol o trovách konania, čím podľa názoru odvolateľa nerešpektoval pokyn odvolacieho súdu uvedený v bode 52. uznesenia. Odvolateľ mal za to, že súd prvej inštancie sa nedôsledne spravoval vadami konania uvedenými v bodoch 34., 35., 36., 44., 49. a 50. uznesenia odvolacieho súdu a tieto vady neodstránil. Výslovil nesúhlas so zamietnutím návrhov na vykonanie dokazovania, ktoré dôkazy boli podľa jeho názoru zásadného významu, a dôvod zamietnutia nebol náležite odôvodnený. Tiež mal za to, že sa súd prvej inštancie nedôsledne zaoberal čiastkovými sumami, ktoré tvorili žalovanú sumu, nakoľko boli v rôznej výške, z rôzneho titulu a na ich posudzovanie platil rôzny právny režim. Súd prvej inštancie nesprávne zisťoval aj začiatok plynutia objektívnej premlčacej lehoty, ktorá podľa názoru odvolateľa začala plynúť dňa 2.6.2012, keď bolo vyhlásenie konkurzu na spoločnosť CI Holding uverejnené v Obchodnom vestníku a účinné bolo deň nasledujúci po zverejnení. Záverom navrhol, aby odvolací súd v zmysle § 390 C. s. p. žalobu zamietol a priznal mu trovy konania.

12. Žalobca sa k odvolaniu nevyjadril.

13. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. (C. s. p.), účinného od 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

14. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany (odsek 2 vyššie citovaného ustanovenia).

15. Konanie začaté do 30. júna 2016 na vecne, miestne, kauzálne a funkčne príslušnom súde podľa predpisov účinných do 30. júna 2016 dokončí súd, na ktorom sa konanie začalo (odsek 4 vyššie citovaného ustanovenia).

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „odvolací súd“) ako súd funkčne príslušný na prejednanie predmetného odvolania podľa § 34 C. s. p., po zistení, že odvolanie podala strana sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté (§ 359 C. s. p.) včas (§ 362 ods. 1 veta prvá C. s. p.), proti rozsudku, proti ktorému zákon podanie tohto opravného prostriedku nevyklučuje (§ 355 ods. 1 C. s. p.), prejednal odvolanie v rozsahu a z dôvodov v ňom uvedených a bez nariadenia odvolacieho pojednávania dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

17. Podľa § 387 ods. 1 C. s. p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

18. Podľa § 387 ods. 2 C. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

19. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku a celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil v potrebnom rozsahu skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, ako aj vec správne právne posúdil.

20. Odvolací súd sa pri prejednaní odvolania žalobcov zaoberal dôvodnosťou odvolania s poukazom na odvolateľom uvádzané odvolacie dôvody a to podľa § 365 ods. 1 písm. d), e), f) a h) C. s. p.

21. Z ustanovenia § 365 ods. 1 písm. d) C. s. p. vyplýva, že odvolanie možno odôvodniť len tým, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Inou vadou konania, na ktorú odvolací súd musí prihliadnúť je procesná vada, ktorú nemožno zahrnúť do okruhu väd taxatívne vymenovaných v § 365 ods. 1 C. s. p., a takúto inú vadu konania možno považovať za relevantnú len vtedy, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Za inú vadu možno považovať nesprávne realizovanú manudukčnú povinnosť súdu, pochybenia vo vykonanom dokazovaní, atď. Z odvolania žalobcu však nebolo zrejmé, v čom mala táto iná vada spočívať, v dôsledku ktorej skutočnosti nemožno úspešne uplatňovať uvedený odvolací dôvod. Odvolací súd tak s odkazom na uvedený odvolací dôvod označil odvolanie za právne nedôvodné.

22. K tvrdeniam odvolateľa, že súd prvej inštancie nerozhodol o trovách konania odvolací súd uvádza, že uvedené tvrdenie odvolateľa je s poukazom na výroky odvolaním napadnutého rozsudku nesprávne. Súd prvej inštancie o trovách konania v novom rozsudku rozhodol, pričom bolo zrejmé, že žalobcovi nepriznal nárok na náhradu trov konania. Uvedený výrok bol následne odôvodnený a to v bode 130. rozsudku súdu prvej inštancie.

23. Žalovaný v odvolaní vyslovil nesúhlas s nevykonaním dôkazov ním navrhnutých v rámci konania na súde prvej inštancie, čím mal byť naplnený odvolací dôvod podľa § 365 písm. e) C. s. p. Mal za to, že

ním navrhnuté dôkazy boli zásadného významu a dôvod, pre ktorý súd prvej inštancie dôkazy nevykonal, bol nenáležitý. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, bodov 24. a 25. vyplýva, že strany sporu boli vyzvané na predloženie návrhov na vykonanie dokazovania po vrátení veci odvolacím súdom na ďalšie konanie. Súd návrh žalovaného na pripojenie trestného spisu alebo jeho časti týkajúcej sa žalovaného vo vzťahu k vyriešeniu otázky litispencie pri uplatnení nároku žalobcu zamietol, a to z dôvodu právoplatne skončeného trestného konania, kedy prekážka prípadnej litispencie odpadla.

24. Hoci z odvolania podaného žalovaným nebolo zrejmé, ktoré dôkazy súd prvej inštancie nevykonal, z odôvodnenia súdu prvej inštancie táto skutočnosť vyplýva. Žalovaný žiadal pripojiť trestný spis v časti týkajúcej sa jeho osoby majúcej za to, že v rozsahu žalovanej sumy 49.790,88 eur išlo o podvojné uplatňovanie nároku v občianskom a v trestnom konaní. S ohľadom na uvedený odvolací dôvod odvolací súd v prvom rade poukazuje na to, že vyhodnotenie potenciálnej relevancie navrhovaného dôkazu je úlohou a doménou súdu. Súd pochybí len vtedy, ak zamietne návrh na vykonanie dôkazu, ktorý je spôsobilý priniesť ďalšie relevantné skutkové zistenia. V danom prípade súd prvej inštancie jasne odôvodnil nevykonanie dôkazu pripojením trestného spisu. Bolo zrejmé, že trestné konanie týkajúce sa žalovaného bolo právoplatne ukončené a z tohto dôvodu nebola daná prekážka litispencie, čím by pripojenie trestného spisu neprispelo k novým skutkovým zisteniam. V druhom rade odvolací súd upriamuje pozornosť na svoje skoršie zrušujúce uznesenie v predmetnej veci pod sp. zn. 4Obo/2/2020, v ktorom sa v bode 24. až 27. zaoberal otázkou litispencie vzhľadom na trestné konanie sp. zn. 5T/7/2013 a dospel k záveru, že táto prekážka v čase rozhodovania súdu prvej inštancie netrvala. Z tohto dôvodu bolo zrejmé, že uvedený odvolací dôvod nebol naplnený.

25. Pri posúdení odvolacieho dôvodu s poukazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. f) C. s. p., t. j., že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, odvolací súd uvádza, že z obsahu odvolania nebolo zrejmé, v čom odvolateľ videl naplnenie uvedeného odvolacieho dôvodu. Odvolateľ namietal nedôslednosť pri skúmaní žalovanej sumy 101.424,19 eur, ktorá pozostávala zo sumy 49.790,88 eur a zo sumy 51.633,31 eur, a to z pohľadu ich výšky, rôzneho titulu, a pri rozdielnom právnom titule. Uvedená námietka žalovaného však bola irelevantná, nakoľko súd prvej inštancie po tom, ako mu bola vec vrátená na ďalšie konanie dôsledne posúdil oprávnenosť žalovanej sumy. Žalovaná suma bola žalobcom uplatnená z titulu náhrady škody, pričom nebolo pochyb o oprávnenosti nároku na zaplatenie sumy 49.790,88 eur, ktorá bola žalovaným investovaná do zmeniek. Uvedená skutočnosť v konečnom dôsledku vyplývala aj zo zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu v predmetnom spore. Následne súd prvej inštancie dôsledne posúdil oprávnenosť nároku v rozsahu 51.633,31 eur, keď odôvodnil všetky predpoklady pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody. V neposlednom rade zdôvodnil, prečo časť nároku žalobcu zamietol, konkrétne v rozsahu 4.045,67 eur, keďže žalobca neuniesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia o porušení povinnosti žalovaného vydať, resp. umožniť žalobcovi nakladať s týmito finančnými prostriedkami, ktoré boli určené na uspokojenie veriteľov. Odvolací súd súčasne poukazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje a na ktoré odkazuje. Nevzhladol tak vadu odvolania v zmysle § 365 písm. f) C. s. p.

26. Odvolací dôvod tvrdený odvolateľom podľa § 365 písm. h) C. s. p., sa týkal nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom z obsahu podaného odvolania mal odvolací súd za to, že uvedený dôvod sa mal týkať nesprávneho posúdenia plynutia premlčacej lehoty. Odvolateľ tvrdil, že objektívna premlčacia lehota začala plynúť dňom 2.6.2012, t. j. deň nasledujúci po dni zverejnenia vyhlásenia konkurzu na spoločnosť CI Holding, a.s., v Obchodnom vestníku. Aj keby bola uvedená polemika žalovaného ohľadom začiatku plynutia objektívnej premlčacej lehoty správna, nárok by premlčaný nebol, nakoľko trojročná objektívna premlčacia lehota by uplynula dňa 2.6.2016 a žaloba bola podaná dňa 28.8.2013. Odvolací súd však konštatuje, že závery súdu prvej inštancie boli v súlade so zákonom a plne rešpektujúce predošlé zrušujúce rozhodnutie odvolacieho súdu v predmetnej veci. Súčasne odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie sa dôsledne zaoberal začiatkom plynutia objektívnej a subjektívnej premlčacej lehoty vo vzťahu k celému nároku, osobitne sumy 49.790,88 eur a 51.633,31 eur, so závermi ktorého sa v celom rozsahu stotožňuje, neopakuje ich a na ne odkazuje. Vzhľadom na uvedené preto nepovažoval uvedenú námietku žalovaného za relevantnú a odvolací dôvod nebol naplnený.

27. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd vyhodnotil odvolacie dôvody žalobcov ako nedôvodné. S poukazom na to, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový a právny stav, z ktorého vyvodil aj správny právny záver a svoje rozhodnutie riadne odôvodnil, odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 a ods. 2 C. s. p., potvrdil.

28. O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p., v spojení s § 262 a § 255 ods. 1 C. s. p. Úspešnou stranou v odvolacom konaní bol žalobca, ktorému vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko si nárok na náhradu trov konania neuplatnil a trovy odvolacieho konania mu nevznikli, neboli mu súdom priznané.

29. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu vo veci samej môže podať dovolanie strana, v neprospech ktorej bol rozsudok vydaný, v lehote dvoch mesiacov odo dňa jeho doručenia oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne a čoho sa dovolateľ domáha (§ 428 C.s.p.). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Uvedená povinnosť neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec, alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 písm. a) a b) C.s.p.).

Podľa § 420 C.s.p., je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 C.s.p., dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola riešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.